

Lap: Színház

Megjelent: 1945 NOV. 7.

JÓTH ESZTER:

A Szeretett Város

A VÁROSHÁZA

Egy roppant, sárga épület
a várost hátán tartja itt,
s mint Nagy Lajos négy tengere:
négy utca mossa partjait.

Aktába bűvölt dzsinvilág:
a víz, a villany, és a gáz
elvarázsoltan itt szorong,
emberparancsra itt vigyáz.

A város bátran, nyugton él,
minden körén bizton köröz,
mert őrzi és ellátja őt
a Városház, a drága Köz.

Két jó oroszán mancsa közt
gombolyodnak a dolgaink.
Tűzoltás. Mentők. Élelem.
A Városháza gondja mind.

És mennyi még! Hányféle ügy
szálát szövö ez épület!
Olyan is, mint egy labirint
és benne járni szédület.

Láttatok a hadvész után
a lyuggatott máltercsomót
a ház helyén. Kívül-belől
a város rendje szélbomlott.

Már újra rakják szorgosan,
Isten hozott, te Éledő!
Reménykedőn köszönt a sok,
folyosódon szélszélődő

polgár, hívén, hogy ezután
nem lesz itt bosszús szédület
a hivatal, Isten hozott,
épülő, sárga épület!

Látkép a Piarista-köz keretében

Mit is vihethék innen el,
ha meghalnék, a túlvilágra?
Egy képet kéne vinnem el,
a városból szépen kivágva.

A Piarista-közön át,
ha kinéznék a tálso partra,
Buda szeliden köszön át
és karját lágyan fűzi karba.

Pesttel az Erzsébet-hídon,
A Gellérthegy felől a zöldek
szárkét ezüstbe simítón
jönnek — s az egész egyre zöldebb.

Szemhéjaim zárt albumán
a kép a régi változatlan.
Megvan a híd a halk Dunán,
s táj, s a drága pátosz abban.

Sebzetlenül, hibátlanul
örökre őrzöm ezt a képet.
Csúf romra szét hiába hull
a valóság, a szerete-tépett,

én elviszem, ha meghalok,
a képet, mintha épen állna —
elkérlek majd az angyalok,
s felakasztják az ég falára.

A VÁCI-UTCA

Egy pillanatig Bécs meg Párizs,
de aztán mégis Pest ez máris,
Pest halvány bájú platinája
a kincses Váci-utca tája.

Két kirakatsor szív be rajta.
Szövetek csíkja, selymek habja,
pincék barlangján drága könyvek,
s fölöttük felszikkra a könnyebb

pompák hona: virágos boltok
színi tornyán, vagy ép a holdog
ékszereken, míg oldalt feltár
más fényeket egy illatszertár.

Vagy nem nézel kirakatokba,
csak a korzóra, andalodva
szép sétáján az úri népek,
amint a járdán föl-lelépnek.

Jönnek a hölgyek, nikkelfürttel,
s kis kacajjal, Mozartba szűrttel,
velük az urak s terrierek,
s a jószág szétgyűrűzve terjed.

Ám e szép és finom halomba
bevágott a goromba bomba
és porba, lomba, romba roskadt
a Váci-utca utcahosszat.

Most, hogy az élet újra éled,
szép hölgyek, én csak arra kérlek:
higgyétek el, nem szélsőséges
beszéd ez, — én tudom az édes

Váci-utcát s hogy kell ez nekünk,
de amíg még csak ép hogy élünk,
egy kicsit hagyjuk most a klipszet!
Házunkon lógnak még a gipszek.

Egy belvárosi kút előtt

Ó, mennyit jártunk csorba vödreinkkel,
golyók között, az ostrom idején,
a bombatölesér drapp forrásvízéhez,
s a szürke hóra, hogy darás, kemény

tömbje olvadjon sótlan, pici korttyá
és ezt napjában egyszer szívja szánk.
Bizony, csigázón elégszer csapott le
a szomjúságnak száraz szíja ránk.

És most oly furcsa-mélán megható itt
a Belvárosban ez a kicsi kút.
Nézem rajta az elfáradt szoborlányt
s a korszóvívő szép szoborfiút,

és úgy látom, hogy ez talán az élet:
korszót meríteni folyton s vinni szét
hajló válltal, kutak s lelkek üdítő,
s termékenyítőn öntöző vizét.

A Ferenciek-tere 1945-ben

A Ferenciek-terén megszólított
egy úr egy másik úfál: „Mondja, kérem,
hová lettek innen a kis galambok,
amiket életni szoktak a téren?”

A kérdezett vállat vont s ezt jelelte:
„Megették őket, uram. Enni kellett
valamit...” S csendben álldogált a két úr
a galambok megürült helye mellett.

